

РЕШЕНИЕ

№ 7684

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10530** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение №4028/04.09.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 20241110201216/2024 г. по описа на Софийския районен съд, СРС- НО, 10-ти състав е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система Серия К № 8129012, издаден от Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на А. Й. Ш., на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.3 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП), е наложена „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, за нарушение на чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от А. Й. Ш., с искане да бъде отменено заедно с потвърдения с него ЕФ.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и за допуснати

съществени процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, във вр. с чл.63в от ЗАНН, аргументирани с доводи, че съдът изобщо не бил обсъдил събраните по делото свидетелски показания на свидетеля М. С. Т. и не изложил мотиви дали показанията на свидетеля са допустими и относими, нито дали ги кредитира или не. Оспорва се и извода на СРС, че презумпцията, съдържаща се в чл. 189, ал. 5 от ЗДвП може да се обори само в първоначалния 14-дневен срок и неподаването на декларация с посочване на друго лице, управлявало МПС, преклудира правото на лицето, срещу което е издаден ЕФ да обори презумпцията.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се явява лично и моли за уважаването на жалбата по съображенията, изложени в нея.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Участващият по делото прокурор от Софийската градска прокуратура, дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.Оспореното въззивно решение е валидно, допустимо и правилно.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че 05.09.2023г. в 17:49 часа в [населено място], по [улица]срещу № 50, с посока на движение от [улица]към [улица]лек автомобил „ШКОДА СУПЕРБ” с рег. [рег.номер на МПС] се движил със скорост от 75 км/час при ограничение на скоростта 50 км/час за населено място, въведено с пътен знак В-26. Скоростта, с която се движел автомобилът била установена и заснета с видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип С. М2 с № MD1192. Същата е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № В-46 на 06.07.2018 г.,

със срок на валидност на одобряване на типа до 13.06.2027 г. На 14.03.2023 г. тази видео-радарна система е преминала проверка, като е издаден Протокол от проверка № 018-СГ-ИСИС от 14.03.2023г. В съответствие с посочения протокол допустимата грешка при измерване на скоростта е +/-3 км/ч. при скорост до 100 км/час и +/- 3 % при скорост над 100 км/час.

Въз основа на констатираното и заснето нарушение на скоростта от СДВР бил издаден процесният ЕФ, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.3 от ЗДвП на А. Й. Ш. е наложена „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП, извършено при условията на повторност в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/4499896 на 19.07.2023 г.

При така приетата за установена фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на ЕФ. По делото безспорно е установен от обективна страна факта на извършване на вмененото нарушение на ЗДвП, с посочения автомобил и при описаните в ЕФ обстоятелства, поради което въззивната инстанция е потвърдила ЕФ с наложеното наказание в законоустановения размер.

В електронния фиш, като нарушена е посочена законовата разпоредба на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, според която, когато скоростта, която не трябва да се превишава е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В конкретния случай в ЕФ е посочено, че се касае за пътен знак В26, който ограничава скоростта до 50 км/ч. Установената скорост на пътното превозно средство е била 72 км/ч, превишението е 22 км/ч. Приложимата санкционна норма за извършеното- чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП предвижда водач, превишил разрешената максимална скорост в населено място да се наказва, както следва: за превишение от 21 до 30 km/h - с глоба 100 лв. В процесния случай превишението е 22 км/ч, но нарушението е извършено при условията на повторност, което обуславя приложението на чл. 182, ал. 4 ЗДвП и налагането на глоба в двоен размер-200 лева.

При съобразяване с легалната дефиниция за ЕФ и неговото съдържание, разписани в разпоредбата на чл. 189, ал.4, изр.2 ЗДвП, правилни са и изводите на СРС относно съответствието на ЕФ с процесуалните правила за негово издаване, и на основание чл.221, ал.2 АПК касационната инстанция препраща към тях.

Възраженията на касатора за обратното са неоснователни, по следните съображения:

Действително основният принцип за ангажиране на административно-наказателна отговорност, визиран в чл. 24, ал. 1 от ЗАНН, предвижда, че отговорността е лична, т.е. следва да се наложи наказание на онзи, който виновен е извършил деянието, осъществяващо състав на административно нарушение. Производството по издаване на ЕФ, в това число и констатирането на нарушенията, за които се издава ЕФ е специално. Регламентирано е в ЗДвП и изключва приложението на разпоредбите на общия- ЗАНН. Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Възможността собственикът на автомобила да посочи кое е лицето, на което е предоставил неговото управление по времето, когато е констатирано нарушението е регламентирана в чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. Тази възможност е посочена и в самия ЕФ, ведно със срока, в който адресатът на ЕФ следва да декларира надлежно пред ОД МВР кой е управлявал автомобила по време на извършване на нарушението. В случая ЕФ е изпратен на касатора по пощата, чрез известие за доставяне, от което се установява, че е получен лично от адресата- собственик на МПС на 25.07.2012 г. В предвидения в чл. 189, ал. 5 от ЗДвП 14-дневен срок той не упражнил предоставената му законова възможност да декларира, че друго лице е управлявало собствения му автомобил. Това твърдение е направено едва пред районния съд, както и посредством разпита, в качеството на свидетел на Т. в с.з. на 04.06.2024 г. Процесуалните срокове, какъвто е срокът по чл.189, ал.5 от ЗДвП, са по правило преклузивни. С изтичането им се погасява материалното право на адресата на ЕФ-собственик на МПС да се освободи от административнонаказателна отговорност, като декларира или докаже, че друго лице е управлявало МПС на процесното място и в процесното време. На това основание събраните гласни доказателства са неотнормими към спора и необсъждането им от СРС не е съществено нарушение на процесуалните правила

По съображенията по-горе и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния

кодекс и на други такива, за които АССГ следи служебно, оспореното въззивно решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №4028 от 04.09.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 20241110201216/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: